Aventurile submarinului DOX

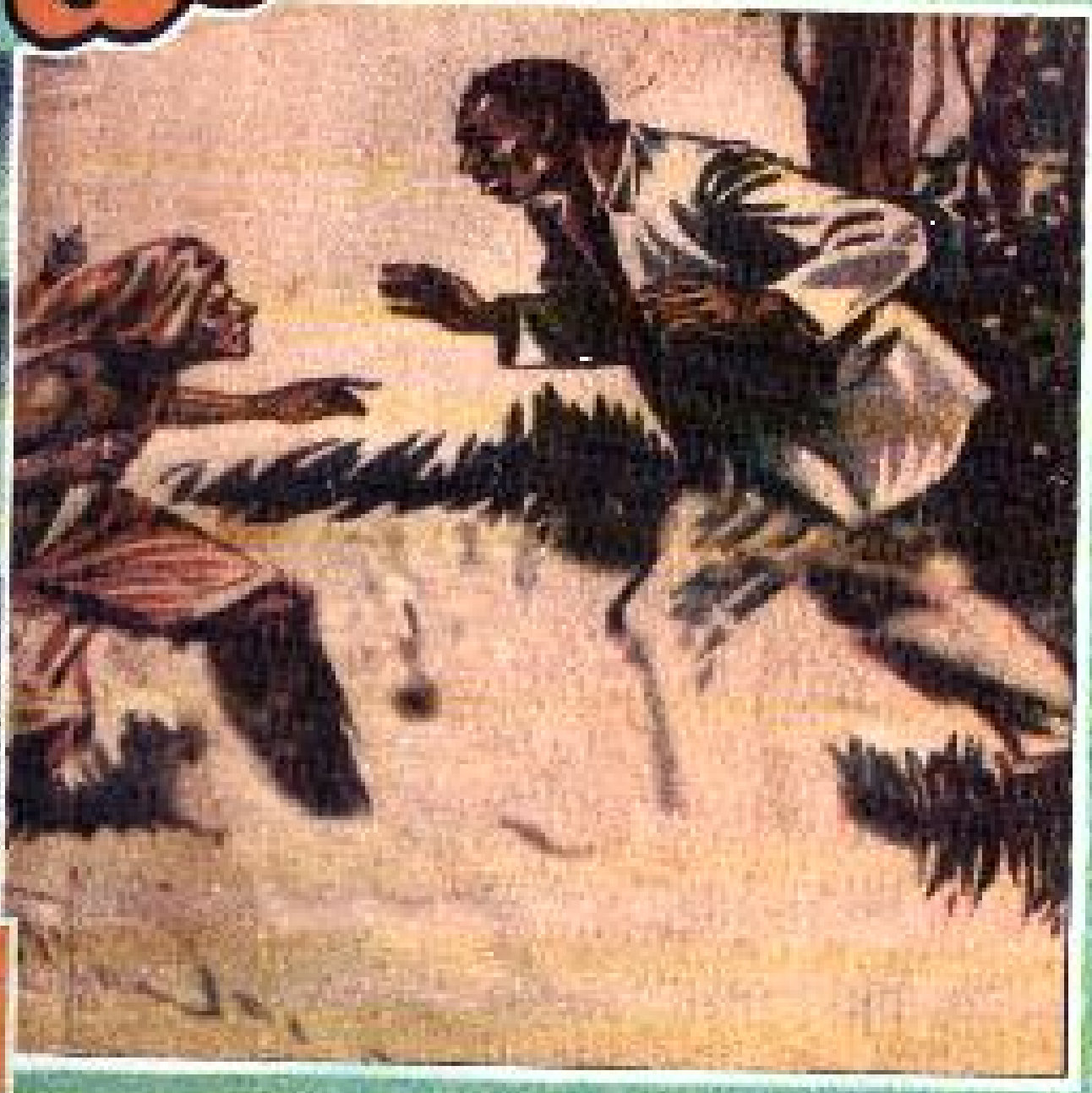

SERIE NOUĂ

137

Mamba

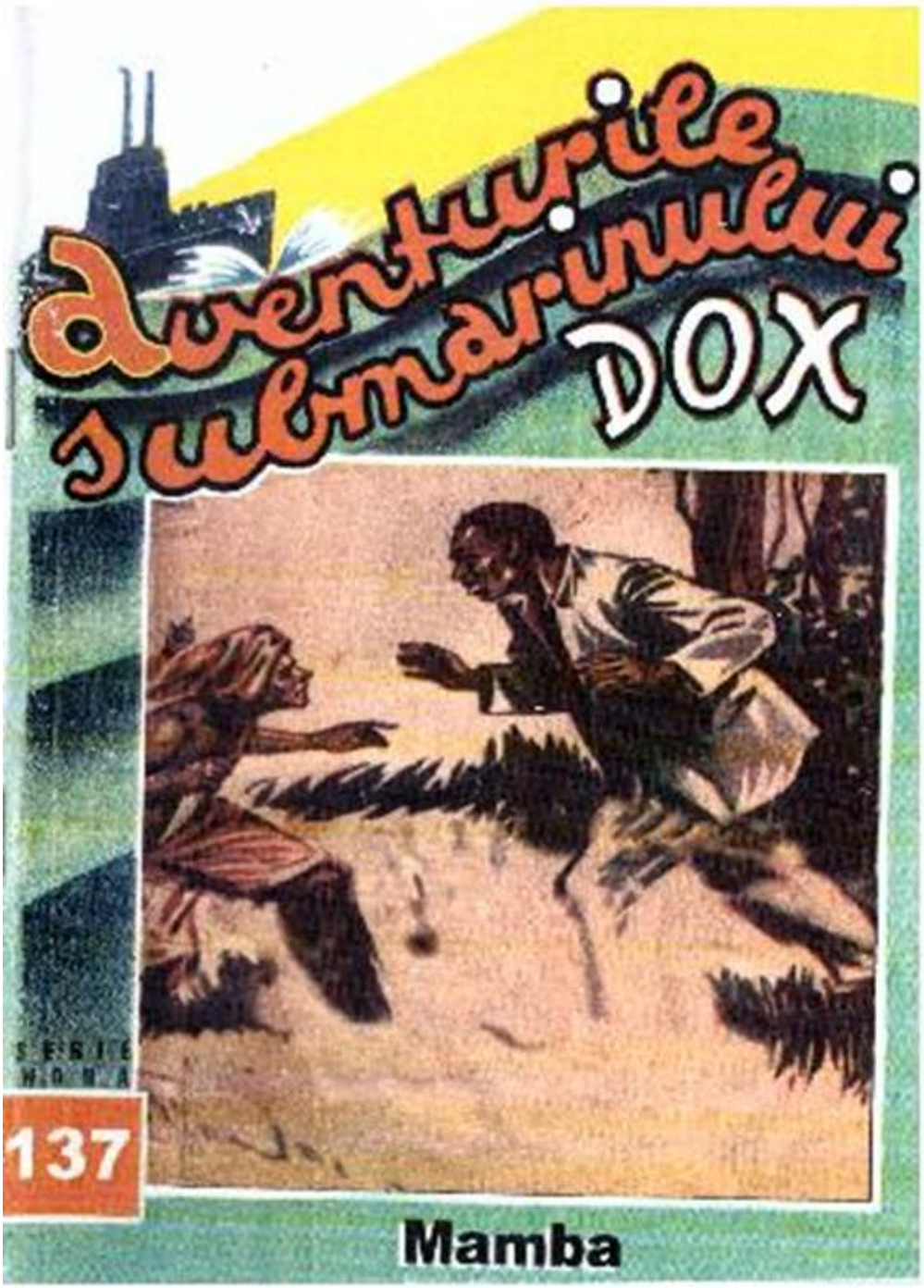
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
137
Mamba

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 137

MAMBA

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
CINE E MAMBA?

CĂPITANUL FARROW avea de gând să se îndrepte cu submarinul „Dox” spre Africa; cutreierase îndeajuns mările sudice şi Oceanul Indian, aşa că vroia acum să cunoască mai de aproape continentul negru.

Firește că hotărârea căpitanului era datorită îndemnului fiului său; acesta cumpărase în timpul şederii sale la Ceylon un obiect ciudat, despre care nu pomenise încă nici chiar credinciosului său Petre.

Un bătrân Cingalez îi şoptise că el, George, a fost ales de zei să îndeplinească o însărcinare şi îi vânduse pe o sumă destul de mare un mic giuvaer. Vorbele tainice ale bătrânului îl hipnotizaseră parcă, aşa că nici măcar nu încercase să se tocmească după cum se obişnuieşte în Orient, adică să scazi preţul la jumătate.

După ce dispăruse însă Cingalezul, lui George îi fu necaz că se lăsase prostit şi de ruşine nu pomenise nimic camarazilor despre târguiala lui. Abia după ce pornise „Dox”-ul se apucă să examineze cu luare aminte giuvaerul. Era un şarpe de aur, dar atât de ciudat cum nu mai văzuse George încă până acum.

Îi arătă lui Petre, care îl sfătui să-l întrebe şi pe doctorul Bertram ce o fi însemnând şarpele acesta.

Astfel se făcu de află şi căpitanul despre bizarul giuvaer, căci tocmai intra în cabina doctorului când îl arăta George.

Doctorul exclamă uluit:

— Păi asta e o „Mamba”, o specie foarte veninoasă de şerpi din Africa! De unde până unde imitaţia asta în Ceylon? Ciudat, foarte ciudat….

După ce, de voie de nevoie, George povesti tatălui său felul cum ajunsese în stăpânirea giuvaerului, acesta zise îngândurat:

— Firește, s-ar părea că bătrânul Cingalez te-a cam tras pe sfoară, deşi mie preţul nu mi se pare prea ridicat. Totuşi, dacă te tocmeai poate luai giuvaerul ceva mai ieftin. Găsesc însă ciudate cuvintele pe care ţi le-a spus bătrânul. Eşti adică tu, cel ales pentru a îndeplini o misiune. Care anume?… Poţi presupune multe fără să ghiceşti adevărul. În sfârşit, poate vom afla mai târziu. Deocamdată să o luăm în sus pe coasta Indiei, deoarece aş vrea să dau de un prieten al meu, căpitanul unui vapor de coastă care se aţine pe aproape de Bombay.

George încuie giuvaerul într-un dulăpior de oţel din cabina lui, unde îşi ţinea lucrurile de preţ.

Acum, când stătea cu Petre la prora vasului şi privea spre ţărmul apropiat, cufundat în întuneric, uitase cu totul de şarpele de aur cumpărat de la Cingalez.

Deodată tânărul apucă de braţ pe Uriaş şi îi făcu semn s-asculte. Ţărmul era la vreo şase sute de metri de ei, marea prea puţin agitată şi în uşorul murmur al undelor se auzi deodată pufăitul unei fiare sălbatece.

Era însă prea slab ca să fie scos de regele junglei, tigrul. O clipă în urmă răsună un răcnet omenesc, un răcnet de uimire şi furie în acelaşi timp.

Dar răcnetul avea ceva animalic în el. Urmă apoi o luptă grozavă. Se auzi de câteva ori răgetul fiarei, care slăbea din ce în ce, până se preschimbă într-un horcăit. Răcnetul omenesc însă se repeta tot mai sălbatic.

Căpitanul Farrow, care se afla în turn, dădu ordin ca submarinul să fie oprit. Colo se afla un om în primejdie de moarte, căci până acum nu detunase nici o împuşcătură şi cu o armă cu greu s-ar fi putut apăra împotriva unei fiare sălbatice.

Farrow chibzuise dacă să pună în funcţiune reflectorul; ar putea astfel veni în ajutorul celui atacat cu un glonţ bine ţintit. Acum înţelese însă din pufăitul tot mai slab al fiarei că nu mai era nevoie de ajutorul său.

În vremea asta începu să se lumineze de ziuă şi camarazii avură înaintea ochilor o privelişte pe care nici n-ar fi visat-o.

Într-un mic luminiş de pe ţărm, înconjurat în semicerc de tufe dese, un negru uriaş se lupta cu o panteră. Apucase cu mâna stângă fiara de beregată, ridicase trupul împestriţat în sus şi tocmai îi înfigea cu dreapta un cuţit mare în inimă.

Arma dispăru aproape cu totul în pieptul panterei, dar negrul uriaş o smuci afară, zvârli trupul fiarei cât colo, aruncă o privire la submarin şi se făcu apoi nevăzut în desişul încâlcit.

— Ei drăcie! zise căpitanul Farrow mirat. Cât p-aci să cred că e Pongo al prietenului nostru Bertram, dar ăla e de mult în lumea drepţilor, după cum îmi spunea doctorul. Ia să acostăm acum şi să încercăm dacă nu e chip să vorbim cu el. E şi aşa de mirare să găseşti un negru prin pustietăţile astea indiene. Înainte de toate însă aş vrea să văd mai de aproape pantera. Să nu fi fost eu însumi de faţă, n-aş fi crezut cu putinţă ca un om să poată birui numai cu un simplu cuţit o astfel de fiară, mai ales că pantera pare să fie destul de mare.

Submarinul se apropia încet de ţărm. Apa era aci foarte adâncă şi putu înainta până la vreo cincizeci de metri de uscat.

Dădu ordin să se monteze o barcă de aluminium şi porni, însoţit de George, doctorul Bertram şi Petre, spre ţărm.

— Să fim însă cu băgare de seamă, zise căpitanul, când coborâră pe uscat. Negrul pare să fie un potrivnic primejdios, deşi n-are ca armă decât un pumnal. Cine ştie din ce pricină s-a aciuit aici, în sălbăticia asta. Te pomeneşti că ne atacă pe neaşteptate şi nu avem timp să ne apărăm.

— Suntem doar cinci împotriva unuia, răspunse doctorul şi alergă la panteră. Tii, ce frumoasă el

Camarazii se apropiară şi ei, apoi, după ce admirară niţel pantera, căpitanul zise:

— Nu se poate ca negrul să nu fi fost rănit; să-l căutăm în desiş şi să vedem dacă nu îi putem fi de folos.

— Va fi avut el motivele lui că s-a ascuns, fu de părere doctoral, altminteri n-ar fi fugit când a dat cu ochii de noi. Trebuie să fie şi aici o taină la mijloc. Şi altminteri e foarte ciudat să găseşti aici un negru african, mai ales acum, după ce George a ajuns în stăpânirea giuvaerului cumpărat de la bătrânul Cingalez. Mă tem că e o oarecare legătură între una şi alta.

— Aşi! Prea ar fi de tot! făcu Farrow, râzând. Deşi – adăugă el îngândurat – când stai să te gândeşti mai bine… hm… mai ştii! Ia să vedem acum dacă putem da de urma negrului. A, uite nişte picături mari de sânge. Aşa dar tot vorba mea, a fost rănit şi încă destul de serios. Ne va fi lesne să-l găsim după dâra de sânge.

— Să fim însă prevăzători, îl sfătui doctorul. E om primejdios. Fără pricină n-a venit el aici. O fi vreun criminal evadat şi se va apăra dârz când ne va vedea, crezând că vrem să-l prindem.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Am văzut doar ce puternic şi sprinten e, cu tot trupul lui ăla uriaş. Primejdios într-adevăr şi va trebui să ne apărăm cu revolverele dacă ar încerca să ne atace.

Păşeam acum cu mare prevedere pe urmele lăsate de negru. Acesta dispăruse într-o tufă deasă; găsiră aci pete de sânge pe unele frunze de pe crăcile mai de sus, aşa că doctorul îşi dădu părerea:

— Pantera trebuie să-i fi sfâşiat umărul, se cunoaşte după asta că negrul e chiar mai voinic decât Petre al nostru şi ar fi şi pentru el un potrivnic destul de primejdios.

După ce străbătură tufa, dădură de o potecă îngustă – probabil făcută de animale. Găsiră şi aici o dâră de sânge, pe urmă însă băgară de seamă că poteca făcea un cot care devenea din ce în ce mai ascuţit.

— Pare-mi-se că ieşim iar în luminişul de pe ţărm, zise căpitanul cu glas coborât. Ar fi într-adevăr foarte ciudat. Ei, dar asta ce mai e?

Porniră în goană pe potecă, deoarece auziră, de la o depărtare nu prea mare, strigătele camarazilor de pe submarin.

Nu trecu mult şi ajunseră în luminiş unde văzură cu mirare că pantera… dispăruse şi-l auziră pe Rindow strigându-le:

— Domnule căpitan, negrul a venit de a luat pantera şi a pierit cu ea în tufişul în care aţi intrat dv. Omul ăla trebuie să aibă o putere grozavă şi mi-era frică să nu vă fi ajuns din urmă.

— Hm, ciudat… zise Farrow îngândurat. Nu ştiu zău ce să facem. Să-l urmărim? Cu povara aceea grea în spinare nu poate înainta prea repede şi ar fi poate chip să-l ajungem. Mă întreb însă ce avem cu el. E doar liber să ucidă o panteră care l-a atacat şi să şi-o ia cu el. Are tot dreptul să se supere dacă nu-l lăsăm în pace, după ce ne-a arătat pe faţă că nu vrea să ştie de noi. Că ţine să-şi salveze blana panterei, nu e de mirare, oricare altul ar fi făcut la fel.

— Ai dreptate, domnule căpitan, încuviinţă doctorul. Socot că e mai bine să ne vedem de drum şi să-l lăsăm pe uriaşul ăla negru să-şi facă mendrele prin pustietăţile astea. Să ucidă toate panterele din Ceylon dacă vrea, ce ne pasă nouă?

— Atunci să ne întoarcem la submarin şi să plecăm, hotărî căpitanul. N-are nici un rost să ne pierdem vremea pe-aici. Deci, înainte!

Porniră spre ţărm. Deodată George auzi un foşnet uşor venind dinspre tufiş. Se opri brusc şi făcu un semn de prevenire cu mâna camarazilor. Dar tânărul Cingalez care ieşise din desiş, se înclină liniştit şi le zise:

— Sahibi, caut pe un duşman al meu, un negru uriaş. Ticălosul a ucis azi noapte pe tata pentru a pune stăpânire pe un mic giuvaer de preţ. Nu cumva l-aţi văzut dv. pe acest negru?

— Da, răspunse căpitanul, după câteva clipe revenindu-şi din buimăceală. Am văzut un astfel de om cum se lupta cu o panteră pe care a şi biruit-o, deşi n-avea la el altă armă decât un pumnal.

— Acesta era fără doar şi poate Mamba.

George tresări: „Mamba” se numea şi şarpele african a cărui imitaţie din aur o cumpărase el de la bătrânul Cingalez. Şi negrul acela ucisese pentru un mic giuvaer? Să fie oare o legătură între aceste două întâmplări?

— Giuvaerul pentru care a ucis Mamba reprezintă un şarpe? întrebă el turburat.

— Da, Sahib, fu răspunsul. Ştim deasemenea că tata ţi-a vândut giuvaerul, din care pricină a şi fost omorât. Am urmărit pe ucigaş până aici – trebuie să fi auzit când tata mi-a destăinuit înainte de a muri că giuvaerul se află acum în stăpânirea d-tale. Se ştia doar că veţi trece pe aici, de aceea ucigaşul s-a ascuns în tufişul de la ţărmul mării.

— Hm, atunci eşti în mare primejdie, George. Negrul va sta pe undeva la pândă; de aceea cred că e mai bine să părăsim cât mai repede aceste locuri, zise îngrijorat Farrow.

— Nu, tată, ţin neapărat să dau cu ochii cu negrul acela, ca să aflu ce e cu şarpele ăsta, răspunse tânărul. N-are ce să-mi facă, oricât de voinic e. Cuţitul lui împotriva armelor mele nu face două parale.

— Dacă vei mai avea timp să te slujeşti de ele. Mă tem însă că negrul se pricepe el cum să se apropie pe nesimţite de tine şi să caute să-ţi facă de petrecanie. Pe de altă parte ai însă dreptate: n-ar strica să descoperim taina în legătură cu şarpele acela de aur.

Tatăl şi fiul vorbiseră în englezeşte, fără să-şi dea seama de ce, deoarece în aceeaşi limbă le grăise şi tânărul Cingalez. Acesta zise acum:

— Sahibi, am auzit de la tata că e o taină mare şi primejdioasă cu giuvaerul acela. N-a putut să mi-o încredinţeze deoarece moartea i-a pecetluit gura. Dar Mamba o cunoaşte şi ar trebui silit să v-o dezvăluie. Eu, Sahib, mă duc să-l caut, trebuie să-mi răzbun părintele. Mai înainte însă de a-l ucide, va trebui să aflu de la el această taină.

Tânărul indian vru să se depărteze în grabă, dar George îi strigă:

— Stai că viu şi eu! Vreau să vorbesc şi eu cu Mamba.

Cingalezul se opri şi rosti, cu glas adânc şi grav:

— Sahib, sunt Anhu, fiul lui Radhis, pe care l-a ucis Mamba. Trebuie să-i plătesc cu aceeaşi măsură. Mai înainte însă îl vom sili să-mi spună taina. Aş ruga pe tânărul Sahib să rămână pe loc, Mamba nu va vorbi faţă de un străin.

Zise aceasta şi Anhu se făcu nevăzut în desiş.

— Şi totuşi trebuie să-l urmăresc, strigă George cu însufleţire. Fără-ndoială că va supune pe negru la chinuri groaznice pentru a-l face să mărturisească taina. Mă tem însă

că Mamba îl va ucide în cele din urmă, căci nici el n-are altă armă decât tot un cuţit şi nu se poate potrivi cu un astfel de uriaş.

— Bine zici, la asta nici nu m-am gândit, încuviinţă căpitanul. Trebuie neapărat să ne ducem după el pentru a-l apăra. Acum sunt şi eu de părere să-l găsim pe Mamba, altminteri ne ameninţă o primejdie pe care cu greu am putea-o înlătura. Chiar dacă plecăm de aici, e în stare să ne urmărească pe orice cale, atâta timp cât giuvaerul se află în mâinile noastre. Aşa dar înainte şi fiţi cu băgare de seamă!

George şi dispăruse în desiş. O luase niţel înaintea lui Petre; Uriaşul îl zări de câteva ori apoi îl pierdu din vedere, căci tânărul apucase pe o potecă pe care se desluşeau bine urmele negrului. Poteca aceasta însă nu ducea la ţărm, ci în lăuntrul insulei.

În înfrigurarea lui, George mergea atât de repede încât Petre rămânea tot mai în urmă, mai ales că poteca făcea atâtea cotituri încât şi aproape să-i fi fost şi tot nu l-ar fi văzut în cele din urmă pe unde a dispărut.

George se aştepta din clipă-n clipă să-i răsare înainte Anhu dar, spre marea lui mirare Cingalezul nu se zărea nicăieri.

Deodată tânărul se pomeni într-un luminiş în mijlocul căruia zăcea trupul panterei, jupuit în parte de piele. Cuţitul negrului se afla alături, dar Mamba lipsea.

Să fi fugit el într-adevăr de frica Cingalezului, pe care l-ar fi putut doborî cu un singur pumn?

Dintr-o aruncătură de ochi în juru-i, George văzu că poteca se prelungeşte dincolo de luminiş. Alergă într-acolo. Pe când gonea pe potecă se întreba mereu ce-l făcuse pe negru să o ia la fugă.

Să aibă firavul Cingalez astfel de mijloace, încât să se teamă chiar şi un voinic şi puternic ca Mamba? Dacă aşa stăteau lucrurile, îi era deci lesne să-i stoarcă şi taina giuvaerului.

Tocmai vroia George să dea ascultare Cingalezului şi să se întoarcă din drum, când auzi nu departe de el un ţipăt. Acolo trebuie să-şi fi ajuns Anhu duşmanul.

Tânărul porni în goană şi după câteva momente ajunse într-un luminiş. O luptă sălbatecă se dădea aci.

Uriaşul Mamba se apăra dezarmat împotriva atacurilor lui Anhu, care mânuia cu atâta repeziciune pumnalul încât Negrul abia avea răgaz să se apere, pentru a nu fi atins prea serios de arma potrivnicului său.

De pe braţul stâng sângele îi curgea şiroaie; şi iarăşi fulgeră pumnalul; negrul urlă de durere; tăişul ascuţit îi

retezase aproape şi braţul drept.

George înţelese planul Cingalezului. Vroia să-i sfâşie negrului carnea bucată cu bucată până ce îl va doborî de tot, pe urmă să-i afle taina şi să-i dea lovitura de moarte.

Ca în neştire George se năpusti spre cei doi luptători. Anhu îl văzu şi făcu o mişcare de ciudă. Clipa aceea fu deajuns negrului ca să zvârle cu un pumn în lături pe Cingalez şi s-o ia la fugă, făcându-se nevăzut în pădure, înainte ca George să poată îndrepta arma spre el.

II
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

ANHU SE RIDICĂ ÎMPLETICINDU-SE, se uită cu mânie la George, când văzu însă mutra pe care o făcea acesta zâmbi şi zise:

— Sahib, te rugasem să nu vii. Aş fi silit pe Mamba să-mi dezvăluie taina. Acum o să fie greu de prins căci cunoaşte fiece potecă, fiece ascunzătoare. Şi totuşi îl voi găsi.

— Îmi pare destul de rău, crede-mă, de cele întâmplate, Anhu – răspunse stingherit George – mă temeam însă că uriaşul, cu puterea lui grozavă te va ucide pe loc.

— Puterea nu e deajuns când potrivnicul e dibaci şi deştept. Mamba mă cunoaşte şi îi e frică de mine şi se fereşte, dar îmi va întinde capcane pe care numai el le poate născoci. Te rog încă o dată, Sahib, întoarce-te la ai dumitale.

— Anhu, dacă Mamba, ştie că giuvaerul se află în stăpânirea mea, fii încredinţat că va veni după mine, de aceea mai bine să rămânem împreună.

— Bine, Sahib, recunosc că ai dreptate. Văd că eşti neînfricat şi înţelept şi-apoi am auzit despre isprăvile vitejeşti ale Dv. Acum găsesc şi eu că e mai bine să mă însoţeşti. Trebuie însă să te previn că Mamba e un duşman foarte primejdios.

— Nu face nimic, strigă cu însufleţire George. Dimpotrivă, pot învăţa cu prilejul acesta cum ştie să se apere cineva când e fugărit într-o pădure bătrână ca asta.

— O, n-avea grijă, că o să înveţi, râse Anhu. Ţi-am mai spus adineauri că Mamba ne va pune capcane pe care nici nu le bănuim măcar, deci cu atât mai primejdioase. Îi văd pe camarazii d-tale venind încoa. Merg şi ei cu noi?

— Mai e vorbă! Nu mă lasă ei singur.

După ce se sfătuiră câteva momente căpitanul zise:

— Recunosc şi eu că trebuie să-l punem cu botul pe labe pe acest Mamba. Singur nu te las să te duci, George, aşa că vă vom însoţi. Va trebui să fim mai prevăzători ca oricând. Aşa dar, să mergem!

Anhu se strecură înainte ca un şarpe pe poteca pe care dispăruse negrul. După el venea George, apoi căpitanul cu doctorul Bertram, iar convoiul îl încheia Petre.

Farrow avusese grijă să-i strige lui Rindow, care rămăsese pe submarin, că s-ar putea să zăbovească mai mult şi să trimită pe cineva să ia barca de aluminium rămasă pe ţărm de cum se va înnopta. Peste zi însă s-o lase pe loc; sub bună pază, fireşte, căci vor avea poate nevoie de ea.

Atâta timp cât se aflau în desiş, Anhu nu prea se ferea, după cum se aşteptase George. Doar aici era cel mai prielnic loc pentru întins cuiva o cursă.

Anhu îi spuse însă că negrul zăbovise prea puţin aici şi n-avusese timp de aşa ceva; abia mai în inima codrului des îi aştepta primejdiile.

Într-adevăr, după ce mai făcură vreo cincizeci de metri, Cingalezul se opri deodată şi îi şopti:

— Uită-te la tufa aceea de colo; bagi de seamă că vreo câteva crengi din mijloc au frunzele pălite? Au fost rupte de cineva, apoi aşezate iar la loc. Aci e o capcană.

Căpitanul îi întrebă cu glas coborât pentru ce s-au oprit şi George îi spuse pricina. Pe urmă aşteptară cu încordare să vadă cum va înlătura Anhu capcană fără a-şi primejdui viaţa – a lui şi a tovarăşilor săi.

Cingalezul privi cu luare-aminte poteca din faţa lor şi zise cu ochii învăpăiaţi lui George:

— Sahib, vezi firul acela întins pe pământ? Colo la stânga, peste frunza aceea deschisă. E uşor să-l deosebeşti.

Dar, cu toată privirea lui ageră, îi trebui cam mult lui George să zărească dunga aceea subţire ca un fir de păr. Oricine care n-ar fi bănuit acolo o capcană, nu l-ar fi luat în seamă.

Anhu ridică acum de jos o creangă uscată, ruptă de veacuri cine ştie prin ce întâmplare din aceşti copaci uriaşi ai codrului. Rugă apoi pe cei ce-l însoţeau să se îndepărteze de acolo, se dădu şi el cu doi paşi îndărăt şi zvârli cu îndemânare creanga destul de groasă pe fir.

În clipa următoare camarazii tresăriră speriaţi căci din desiş sări ca pus pe un arc ceva lung şi negricios, se izbi de pământ, apoi se ridică iar până la înălţimea unui stat de om şi rămase aşa, tremurând, dea curmezişul potecii.

Abia după ce se opri din tremurat, camarazii văzură că era un trunchi subţire de copac pe care Mamba îl îndoise cu dea sila şi-l legase astfel, ca la atingerea firului să se ridice cu iuţeala unui arc.

În jurul trunchiului se aflau vârfurile ascuţite bine de negru; dacă aceste vârfuri ar fi izbit pe cel ce ar fi trecut pe acolo în clipa când se destindea firul, l-ar fi omorât pe loc.

George vru să le vadă mai de aproape dar Anhu îl opri:

— Ia seama, Sahib, Vârfurile au o culoare ciudată. Mamba va fi cunoscând felul de buruieni al căror suc e veninos şi a uns cu el vârfurile crengilor.

George se dădu speriat înapoi. Cingalezul însă se apropie de copac şi după ce le privi câtva timp adăugă:

— Aşa e. Sunt unse cu sucul unor plante care cresc în anumite mlaştini. Când otrava aceasta pătrunde în trup, omul moare în chinuri grozave numai după câteva ceasuri. Nu mai poate face nici o mişcare şi trebuie să îndure astfel dureri de neînchipuit.

— Ei drace, aproape ca la curara, zise doctorul înfiorându-se. E şi pe aici aşa ceva? Să-mi arăţi şi mie buruiana asta, Anhu, când vom ajunge la mlaştinile acelea.

— Vom fi nevoiţi să trecem prin acest ţinut primejdios, zise grav Cingalezul. Mamba se aţine pe acolo. De aceea nici n-a fost chip să punem până acum mâna pe el.

— Pentru ce era urmărit? Făptuise şi înainte vreo crimă? întrebă căpitanul.

— E cunoscut în Colombo ca unul din cei mai temuţi spărgători şi a rănit grav pe vreo câţiva poliţişti care vroiau să-l prindă. Fără îndoială că era mereu în căutarea micului şarpe de aur care se afla în stăpânirea tatălui meu.

— Şi nu ştii într-adevăr taina lui? cercetă George. Nici chiar cum a ajuns la tatăl d-tale?

— Ştiu numai că îl adusese dintr-o lungă călătorie, habar n-am însă de unde, răspunse Anhu. Va trebui s-o aflăm de la Mamba, căci de prins trebuie să-l prind ca să răzbun moartea tatii. V-aş ruga numai, Sahibi, să-l lăsaţi în seama mea. Vreau să mă răfuiesc singur cu el.

— Se înţelege de la sine, zise căpitanul. N-avem ce ne amesteca în treburile d-tale. Dar am vrea s-aflăm şi noi taina micului giuvaer.

— O s-o spuie, fiţi pe pace! făcu Cingalezul, cu un zâmbet crud. Acum, sahibi, să ne grăbim. Trebuie s-ajungem încă înainte de a se înnopta în ţinutul mlăştinos şi să ne căutăm acolo un loc potrivit de popas.

Anhu mergea în frunte, dar George băgă de seamă că iscodea cu ochii în toate părţile.

Înaintau acum mai lesne, căci desişul se rărise, poteca era mai lată. Totuşi era lesne să se ascundă cineva după trunchiul vreunuia din uriaşii copaci de tamarind, teak şi abanos, cu frunzişul des.

Deodată Cingalezul se opri şi se întoarse spre George. Ochii îi sclipeau şi un zâmbet ciudat îi flutura pe buze.

— Sahib, şopti el, vezi la copacul cela de colo capcană pe care ne-a întins-o Mamba?

George se uită mirat la trunchiul gros al tamarindului arătat de Anhu. Abia putu desluşi câteva dungi albicioase pe scoarţa copacului.

— Vrei să spui zgârieturile acelea subţiri?

— Da, sahib. E cea mai bună dovadă că Mamba s-a cățărat adesea, mai înainte, căci zgârieturile par mai vechi în vârf. Sunt încredințat că apus acolo vreuna din capcanele lui afurisite.

— Mie nu mi-ar fi venit în minte, răspunse George. Eu aș fi trecut pe lângă ele fără să le iau în seamă, ba chiar fără să le văd. Și-apoi nu pricep cam ce fel de capcană o fi pus acolo.

Cingalezul se uită acum cu încordare la copac și pământul din jurul lui. Poteca, lată aci de vreo doi metri, ducea chiar pe lângă trunchi. Dea curmezișul ei erau câteva fire groase ieșite din rădăcină, care se pierdeau în desiș.

— Aci, la rădăcină trebuie să fie capcană, zise Anhu. Să fim cu băgare de seamă. Să ne ferim pe cât se poate de acest tamarind.

Crengile de sus se întindeau până deasupra capetelor lor. Camarazii se dădură înapoi speriați. Deși nu se zărea nimic, își dădeau seama de primejdie, după cele ce văzuseră mai adineauri că născocise Mamba cu trunchiul acela subțire legat de sfoară.

Anhu se dădu și el îndărăt. Privi în juru-i, apoi intră în desișul de pe dreapta potecii și tăie o nuia lungă dintr-un copac. O curăță de frunze și avu astfel o vargă de vreo șapte metri. Căută iar și găsi o creangă groasă, ruptă de vânt, o legă de vârful nuielei și făcu astfel un fel de undiță.

Se întoarse pe urmă la tamarind până în dreptul uneia din crăcile de sus, întinse nuiaua și lăsă craca groasă să cadă după o vână a rădăcinii.

Toți priveau cu încordare spre bolta de crengi a tamarindului, dar nimic nu se mișca. Anhu însă nu se lăsă. Ridică de câteva ori mâna și o lăsă iar jos, din ce în ce mai repede.

Deodată se auzi un foșnet în frunziș. Camarazii păliră, căci la nici un metru de Anhu câțiva pari groși, ascuțiți la vârf, căzură din copac și se înfipseră în pământ. Din înălțimea de unde căzdeau i-ar fi nimerit pe toți și i-ar fi ucis pe loc.

Anhu se întoarse iar spre ei și le zise zâmbind:

— Cunosc și eu câteva din vicleșugurile lui Mamba; am aflat multe de la polițiștii și vânătorii băștinași care l-au urmărit. În afară de asta, mi-am petrecut mare parte din vremea adolescenței în junglă și chiar mai târziu, după ce m-am întors din Anglia – studiile mi le-am făcut la Oxford – am rămas același vânător pătimaș. Am observat îndată zgârieturile acelea subțiri pe scoarța copacului și sunt încredințat că Mamba a otrăvit și vârfurile acestor pari.

Trase cu băgare de seamă afară unul din ei, care se înfipsese la o adâncime de vreo jumătate de metru în pământ, se uită la vârf şi-l curăţă binişor cu o crenguţă.

— Da, e otrăvit, adăugă el. Să le aruncăm mai bine undeva departe în tufiş. S-ar putea să treacă pe aici nişte vânători şi să se înţepe în vreunul din pari. După câteva zile otrava nu mai e dăunătoare.

— După cum văd, Mamba trebuie să fi pregătit capcanele cu puţin înainte de a veni noi, zise căpitanul.

Anhu se apropiă de trunchiul tamarindului şi se uită la zgârieturile de pe scoarţă.

— Acum trei zile s-a urcat în copac, spuse el cu hotărâre. Otrava îşi păstrează puterea patru zile – dacă nu plouă în vremea asta.

— Atunci a fost aici înainte de a fi făptuit crima în Colombo. Parcă ar fi bănuit că vom trece noi pe aici.

— Asta nu, dar avea de gând ca, după ce va fi furat giuvaerul, să se refugieze în pădure şi aşezase mai înainte capcanele pentru a împiedeca urmărirea. Îi era uşor să atace vreo barcă de-a pescarilor de mărgăritare care se duc în anotimpul acesta la pescuit. Numai aşa îmi lămuresc eu măsurile luate de el.

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul, ba cred chiar că aşa e. Acum însă să mergem mai departe. Poate că Mamba nu ne-a mai întins şi alte curse în drum.

— Aşa cred, Sahib, zise Anhu şi porni înainte iscodind în juru-i cu ochii lui ageri.

Tot mai încet şi cu mai multă prevedere păşea el, deşi pădurea se rărea din ce în ce. George se şi mira de asta în gândul lui; aici la loc aproape deschis, unde între copaci rămânea destul loc pentru a nu mai fi nevoie să ţii poteca. Când îi spuse lui Anhu aceasta, Cingalezul răspunse:

— Sahib, nu vezi colo lângă potecă buruienile acelea? Mireasma lor ameţeşte mai întâi pe om, apoi îl omoară. Mulţi vânători şi exploratori europeni – care n-au ştiut-o – şi-au pierdut din pricina lor viaţa. Trebuie să nu ne abatem de pe potecă, să nu ne apropiem de aceste plante ale căror frunze plesnesc când le atingi numai cu piciorul.

— A, aproape ca bovistele noastre, acei bureţi rotunzi care cresc şi în Europa, zise mirat doctorul. Tare aş vrea să examinez şi eu niţel buruiana asta.

— Dacă ai poftă să te sinucizi n-ai decât, zise Farrow cu răceală. Acum nu e timp de aşa ceva.

— Hm… ai dreptate, mormăi Bertram care, în entuziasmul său şi făcuse doi paşi în lături.

— Am auzit şi eu de ciupercile acelea, urmă tânărul Cingalez care studiase la Universitatea din Oxford. Cam acelaşi lucru se întâmplă şi cu buruienile acestea. Îndată ce te atingi de ele frunzele plesnesc şi împrăştie un miros foarte plăcut dar otrăvitor. În ţinutul mlăştinos cresc puzderie şi prea puţine poteci sunt printre ele. De aceea e şi aşa de greu să-l prindem pe Mamba, căci el cunoaşte bine ţinutul.

— Hm, perspectivele n-au ce ne încânta, după cum văd – murmură căpitanul, îngândurat.

— Într-adevăr, dar acum să tăcem, căci Mamba mai are şi alte mijloace pe care trebuie să le prindă poate auzul, zise Anhu.

Şi ca un răspuns la cuvintele lui se auzi în clipa aceea de undeva din depărtare răgetul acela care face pe orice vânător de fiare sălbatece să-i bată inima mai tare.

— Bănuisem eu, şopti el. Mamba se pricepe să umble cu panterele ca şi când ar fi nişte căprioare. Se va sluji de pantera pe care am auzit-o acum ca să ne împiedice în urmărirea lui.

— Cu neputinţă! răspunse George. Ar trebui să fie o panteră îmblânzită de el. Şi-apoi nu ne temem noi de o panteră, am ucis noi cu armele noastre chiar şi tigri.

— Îl cred pe Mamba în stare de orice, zise Anhu foarte liniştit. Fără îndoială că va asmuţi pantera împotriva noastră şi e mai greu să birui o panteră care îţi sare pe neaşteptate în spinare decât un tigru care te atacă făţiş. Sahibi, lăsaţi-mă, vă rog, să mă duc singur.

— Nu, nu, nici vorbă nu poate fi! protestă George. Mergem şi noi. Nu ne e nouă frică de o fiară sălbatecă, asta e altceva decât capcanele lui drăceşti şi buruienile acelea veninoase.

III
ÎN ŢINUTUL MLĂŞTINOS

— FIREŞTE CĂ TE ÎNSOTIM, adăugă căpitanul cu hotărâre. Dacă Mamba recurge acum la astfel de mijloace, nu mai e de temut.

Anhu ridică din umeri şi răspunse:

— Sahibi, dv. porunciţi şi eu trebuie să mă supun; nu iau însă răspunderea asupra mea. Vă atrag totuşi atenţie că Mamba e un individ foarte primejdios şi ştie cum să se slujească până şi de o panteră pentru scopurile sale.

— Aş fi curios să văd şi eu, râse George. Nu prea îmi vine să cred că a dresat pantera, deşi ni s-a mai întâmplat de astea cu tigri. Aşadar, înainte!

Anhu, care mergea în fruntea micului convoi, se uita cu priviri cercetătoare la fiece tufă şi la pământul pe care păşea.

Pantera amuţise. Din când în când se opreau cu toţii şi ascultau cu încordare. În cele din urmă George zise în şoaptă:

— Cred că a fost o panteră pe care am deşteptat-o din somnul ei de mistuire şi şi-a văzut de drum.

Drept răspuns Anhu se opri deodată şi se uită cu luare-aminte la două tufe mari de pe laturile potecii, lată aci de vreo patru metri. Aceste tufe păreau foarte ciudate cu frunzele lor tari şi ascuţite şi ramurile lor încâlcite.

— Aşa cred tufele astea, sau le-a încâlcit într-adins Mamba astfel? şopti George Cingalezului.

— Cresc într-adevăr aşa, dar mi se pare că a mai ajutat şi o mână omenească, răspunse Anhu. Cui siguranţă că locul acesta e foarte primejdios şi aş vrea să-l trec mai întâi eu.

— Pentru nimic în lume! Mergem şi noi. Ar fi o laşitate din partea noastră. Înainte, Anhu, pierdem numai timpul degeaba cu şovăiala asta.

— Trebuie să chibzuiesc mai întâi ce va fi pus la cale Mamba. Cred că e ceva în legătură cu pantera, răspunse calm Cingalezul.

Anhu păşi mai departe clătinând capul. Nu pricepea cam ce fel ce capcană îl aşteaptă. Camarazii îl urmau cu revolverele în mână.

Deodată se auzi un râs batjocoritor, o bucată mare din tufă sări în aer şi din deschizătura întunecoasă săriră două pantere pe potecă.

Cele două fiare rămaseră câteva clipe locului orbite de lumina soarelui, apoi, când hohotul se auzi pentru a doua oară, detunară împuşcăturile camarazilor.

Fiindcă totul se întâmplase pe neaşteptate, n-avuseseră timp să se înţeleagă între ei care cum să tragă, aşa că mai toate gloanţele le descărcară în pantera care le venea mai aproape. Cea de a doua, de parte bărbătească, deci mult mai mare, fusese nimerită doar de un glonţ al lui George. Deoarece însă acesta nu ochise destul de bine în graba lui, glonţul nimerise în gât în loc să nimerească în capul fiarei.

Cealaltă panteră se rostogoli horcăind înfiorător la pământ, pe când ceastălaltă se năpusti cu un răget grozav la George. Fiara văzuse bine cine o rănise.

George descărcă fulgerător iar un glonţ dea dreptul în faţa panterei, apoi sări în lături, căci fiara se şi ridicase pe picioarele dinapoi ca să-l doboare cu laba la pământ.

Totuşi, nu s-ar fi putut salva de furia ei dacă nu era acolo Cingalezul. Cu stânga apucă pantera de ceafă, iar cu dreapta îi implântă pumnalul tocmai în dreptul inimii. Apoi, cu o putere pe care nu i-ar fi bănuit-o nimeni, zvârli în tufiş trupul fiarei ce se mai zbătea încă.

— Stai! strigă el lui Petre văzându-l că vrea să intre în tufiş. Nu faceţi vreo nesocotinţă. Mamba trebuie să o fi luat la fugă dar e de aşteptat că şi-a asigurat retragerea prin cine ştie ce capcană. Acum însă cred că îl vom ajunge în curând.

George veni la Cingalez şi îi strânse mâna zicând:

— Îţi mulţumesc, Anhu. Mi-ai salvat viaţa. Mărturisesc că la un astfel de vicleşug nu m-aş fi aşteptat. A aşezat în tufiş o cuşcă a cărei uşă a deschis-o în clipa când treceam noi pe aici.

Într-adevăr, Mamba întocmise o cuşcă din crăcile tari ale bambusului pe care le împletise astfel ca să nu se vadă din afară. Uşa mai ales, era făcută cu măiestrie şi cu desăvârşire acoperită de frunzişul verde.

— Frunzele acestea sunt de la natură tari ca pielea, îl lămuri Anhu pe George şi nu îşi schimbă culoarea nici nu vestejesc multă vreme, chiar după ce ramurile au fost tăiate din trunchiuri. Mamba ţinea probabil panterele de câtva timp închise în cuşcă şi le aducea din când în când hrana. Uite colo nişte oase. A fost pentru ultima oară aici acum două zile, de aceea erau şi atât de flămânde fiarele. Dar să mergem. Trebuie să ne luăm după urmele lui Mamba.

Cu mare băgare de seamă porni Anhu să ocolească tufa. Deodată sări îndărăt; pumnalul sclipi când îl ridică şi-l repezi cu toată puterea la pământ lângă el. Şuieratul ciudat care se auzise fu curmat brusc şi trupul unei cobre uriaşe care ţâşnise pe jumătate dintre tufe începu să se zvârcolească în ţărână. Pumnalul Cingalezului i se înfipsese în cap.

— Sfinte Dumnezeule! murmură doctorul. Îmi vine să cred că nemernicul acela a îmblânzit şarpele şi l-a dresat astfel ca să muşte pe orice străin. E într-adevăr de o mărime cum rare ori am văzut. Mă tem că la muşcătura lui nici chiar serul meu n-ar fi folosit prea mult.

Anhu urmărise cu încordare zvârcolirile şarpelui care slăbeau din ce în ce, apoi, după ce îi puse călcâiul în ceafă, trase pumnalul afară şi-l înfipse de câteva ori în pământ ca să şteargă otrava de pe tăiş. Zâmbi şi porni mai departe.

Îndărătul tufei era o potecă. Aceasta ducea spre răsărit, şerpuind deasemenea prin desiş. Cingalezul păşea cu mare băgare de seamă, astfel că micul convoi înainta foarte încet, cu toată nerăbdarea camarazilor.

Poteca se îngusta din ce în ce. Deodată Anhu se opri şi zise turburat:

— Sahibi, luaţi seama şi nu vă abateţi cu un pas de pe potecă. Buruienile acelea cu floarea liliachie; la atingerea lor iese otrava aceea grozavă.

— Foarte interesant, murmură doctorul şi se aplecă asupra uneia din ele. Miroase foarte frumos a verbină. Să ţinem minte mirosul, poate nimerim odată prin întuneric într-un câmp cu flori de acestea. Rău îmi pare că nu pot lua o crenguţă ca s-o examinez mai de aproape.

— Zău doctore, că nu te-nţeleg. De asta ne arde nouă acum? făcu Farrow cu ciudă.

— Lasă căpitane, că prea eşti şi dumneata de tot…. bodogăni Bertram, pe care Petre îl împinse aproape cu de-a sila încolo.

Anhu devenea din ce în ce mai prevăzător căci tufele erau tot mai dese. În schimb copacii se răreau, drumul părea mai moale şi mai jilav, iar aerul ceţos şi apăsător. Anhu se opri şi zise:

— Sahibi, am ajuns la mlaştini. Abia acum încep adevăratele primejdii, căci acum nu ne mai ameninţă numai Mamba ci şi nămolul, şerpii şi crocodilii. Vă rog ţineţi-vă după mine, priviţi cu luare-aminte în jurul dv. deoarece s-ar putea ca Mamba să se fi ascuns în vreo tufă sau să ne fi pus aici o capcană. Eu voi fi, fireşte, cu ochii-n patru, totuşi mi se poate întâmpla să scap ceva din vedere.

Dacă Anhu vorbea astfel, tocmai el despre care s-ar fi zis că vede şi aude tot, primejdia trebuie să fi fost cu atât mai mare. George mergea imediat îndărătul lui şi iscodea cu încordare în juru-i şi el fu acela care îşi salvă poate de la moarte camarazii.

Zări la una din tufe o mişcare uşoară ce scăpase Cingalezului şi care îi dădu de bănuit. Fără să stea mult la gânduri ridică revolverul şi descărcă un glonţ în tufă. Se auzi un urlet de durere urmat de un pârâit de crengi. George se repezi într-acolo fără să ţie seamă de primejdie şi de strigătele de prevenire ale celorlalţi şi când ieşi din tufiş îl zări pe uriaşul negru înaintând şchiopătând spre un desiş.

— Stai! răcni George şi apăsă pe trăgaci.

Ochise bine căci glonţul atinse urechea dreaptă a fugarului, care cu un urlet de furie se întoarse, cu gând să se năpustească asupra lui. Văzând însă ţeava revolverului şi chipul hotărât al tânărului se opri în loc. În aceeaşi clipă sosiră şi camarazii.

— Mâinile sus! îi porunci George cu glas tunător.

Negrul ridică braţele lui puternice în aer. Ca o panteră se repezi acum la Anhu la uriaş. Scosese din buzunar o sfoară subţire din fire de rolang împletit. Aruncă un laţ peste mâinile negrului şi-l strânse bine. După câteva zvârcoliri zadarnice Mamba fu pus cu botul pe labe.

— Uf! răsuflă căpitanul uşurat. Acum să ne lămurească Mamba de ce ţine numaidecât să pună mâna pe şarpele acela de aur.

Negrul îi aruncă o privire de mânie dar tăcu.

Atunci Anhu zise foarte liniştit:

— Să ne odihnim niţel aici Sahibi, în vremea asta o să-l iau eu pe Mamba la cercetări. Ştie că nu se poate aştepta la cruţare din partea mea deoarece a ucis pe tata. Mai ştie că am destule mijloace să fac să vorbească până şi pe cei mai îndărătnici. Dv. aşezaţi-vă jos şi eu o să-l întreb.

Camarazii se cam codiră. Erau, fireşte, nerăbdători să afle taina giuvaerului, totuşi n-ar fi îngăduit ca Anhu să supună pe negru la chinuri în faţa lor.

Cingalezul se dădu în spatele lui Mamba şi-l izbi pe neaşteptate cu atâta putere îndărătul genunchiului încât uriaşul negru se poticni şi scoase un urlet de durere. Pesemne că împuşcătura din picior îl făcuse să sufere cumplit.

Anhu scoase apoi pumnalul de la brâu şi făcu un semn liniştitor camarazilor care vrură să se ridice indignaţi; se aplecă peste Mamba şi îi spuse ceva în şoaptă.

Chipul negrului se schimonosi de groază. Trebuie să fi fost ceva înspăimântător ce auzise şi ştia bine că Cingalezul nu ameninţă în vânt ci se ţine de cuvânt. Anhu lipi vârful pumnalului său de ţeasta negrului, ceea ce îl făcu pe acesta să răcnească:

— Masseri, nu-l lăsaţi pe Anhu să mă chinuiască… Spun tot… Şarpele de aur înseamnă în ţara mea Puterea. Cine îl are devine căpetenie şi e stăpân peste vrăjitori. Era hărăzit zeului nostru. A fost furat de un hoţ pe care l-am urmărit până la Singapore unde am aflat că a fost vândut lui Radhi, tatăl lui Anhu, căruia i-a dezvăluit în acelaşi timp taina şarpelui. L-am urmărit atunci pe Radhi până la Ceylon, în Colombo a trebuit să mă dedau la spargeri ca să am ce mânca; fiindcă Radhi pusese bună pază în jurul casei ca să nu pot ajunge la şarpe. Când, în sfârşit, am dat ochii cu el, mi-a spus râzând batjocoritor că v-a vândut vouă giuvaerul şi că voi îl veţi duce înapoi de unde a fost furat.

Atunci l-am ucis pe Radhi şi vroiam să vă urmăresc, căci aflasem în Trinkomali, pe coasta de răsărit, că vă duceţi la miazănoapte.

— Aşadar, pentru un fleac ca ăsta ai fost în stare să omori un om? zise cu asprime căpitanul. Trebuie să-ţi iei pedeapsa pentru nelegiuirea ta. Te vom duce la Colombo ca să fii judecat.

— Masseri, făcu Mamba, cu o sclipire de bucurie în ochi, mă voi apăra în faţa judecătorilor şi dacă totuşi voi fi osândit, o să trimit Mamba de aur unui neam de-al meu. Trebuie însă să mi-l daţi îndărăt.

— Dar am dat bani pe el, se împotrivi George. Şi-apoi de unde ştiu eu dacă este adevărat că a fost furat? Asta poate s-o spună oricine. Să ne întoarcem mai bine la Colombo şi să-l predăm autorităţilor; să hotărască ele ce pedeapsă i se cuvine Negrului.

Anhu păşi înainte şi zise cu mânie:

— Cum? Vreţi să predaţi autorităţilor pe acest ticălos, ucigaşul tatălui meu? Vă îndrugă cine ştie ce minciuni, va fi osândit la o pedeapsă uşoară sau deloc şi tata să rămână nerăzbunat?

— Nu putem însă îngădui ca să omori un prizonier, răspunse căpitanul, fără să se turbure. În afară de asta Mamba va trebui să spună amănuntele asupra acestui şarpe de aur, unde e ţara lui şi cui să se dea şarpele care te face atotstăpânitor.

Anhu însă părea din ce în ce mai agitat şi rugă pe Farrow să-l lase pe negru în seama lui iar el să se înapoieze la submarin unde va veni şi el pe urmă să le spună ce a mai aflat de la Mamba.

Câteva momente se ciorovăiră ei aşa, pe urmă George se ridică şi strigă:

— Eu l-am prins pe Mamba, deci mie mi se cuvine să….

Îşi rupse deodată vorba şi rămase cu ochii zgâiţi la locul unde stătuse înainte Negrul. Nu mai văzu aici decât sforile cu care fusese legat, care zăceau rupte pe jos. Mamba se folosise de faptul că, pe când se ciorovăiau ei nu se uitaseră la el şi îşi rupsese legăturile, apoi dispăruse pe nesimţite.

— Pe acolo a fugit… s-a târât în tufiş. Uite nişte crengi îndoite, zise George. Dar degeaba, de scăpat nu ne mai poate scăpa, rana din picior îl va împiedeca la fugă. Şi-apoi n-are nici timp nici poftă să ne mai întindă vreo cursă.

— Cursele şi le-a pus el dinainte, răspunse cu hotărâre Anhu. Va trebui să fim cu şi mai mare băgare de seamă, deoarece cred cu ne apropiem de ascunzătoare lui. Dacă apucă s-ajungă acolo nu ştiu zău cum îl mai putem scoate de acolo. Mamba ăsta are inteligenţa unui nebun şi îşi va fi apărând bârlogul într-un chip grozav. Norocul nostru ar fi ca rana să-l împiedice de-a ajunge până acolo.

— Atunci să pornim, îl zori George. Să sfârşim mai repede căci a trecut de mult de amiază şi, drept să vă spun, nu mai pot de foame.

— De, s-ar putea să mâncăm tocmai mâine la prânz, zise Anhu zâmbind. Chiar dacă reuşim să-l zărim pe Mamba, în mână tot nu-l avem încă. Va trebui probabil să petrecem noaptea pe întuneric, fiindcă Mamba se pricepe bine să dea târcoale în jurul focurilor de lagăr şi să ucidă oamenii prin ţevi de suflat otravă… Am văzut chiar eu cum a omorât cu această armă grozavă a lui cerbi şi alte sălbăticiuni. Când le-am povestit asta poliţiştilor care îl urmăreau, n-au mai cutezat s-aprindă foc peste noapte.

— Foarte plăcut pentru noi, n-am ce zice. O să ne pişte ţânţarii cât or vrea şi te pomeneşti că m-aleg cu cele friguri tropicale, făcu George necăjit.

— Nu, Sahib, cunosc o buruiană al cărei suc alungă ţânţarii, răspunse Anhu, dar acum să mergem.

Porniră pe urmele fugarului. Trecură tufa pe unde dispăruse el şi dădură iar de o potecă îngustă din mijlocul unui câmp de plante otrăvitoare. Dar Mamba nu se zărea nicăieri, îi fuseseră deajuns cele câteva minute ca să le-o ia cu mult înainte. În afară de asta, câteva tufe dese le oprea vederea.

Anhu luase iarăşi conducerea micului convoi. Se strecura cu dibăcie pe potecă, iscodind cu privirea în juru-i, fără însă să se uite unde călca. Aceasta era cât p-aci să-i fie pieirea.

Scoase deodată un ţipăt de spaimă şi se poticni. George avu prezenţa de spirit şi-l smuci îndărăt, în timp ce el însuşi

se aruncă înapoi. Se izbi de tatăl său care îi făcu zid din pieptul său.

Anhu se întoarse încet; era pământiu la faţă şi se uită cu ochi lucitori la George. Apoi îi zise cu glas sugrumat de emoţie:

— Sahib, acum eu îţi datorez d-tale viaţa. M-ai salvat de la o moarte grozavă, mai grozavă decât de a fi sfâşiat de ghearele unei pantere flămânde. Mamba a tăiat poteca şi nămolul s-a revărsat până aici. Şi apucasem chiar să intru cu un picior în el. Fără d-ta eram pierdut, căci nămolul îşi trage victimele în adânc fără ca ele să i se poată împotrivi. Sahib, dacă nu erai d-ta eu n-aş mai fi acum în viaţă.

— Ei, atunci suntem chit! râse George, mulţumit. Să ne grăbim însă, altminteri ne scapă într-adevăr nemernicul acela de Mamba. Dar unde să ducă oare poteca aceasta?

Abia acum văzu el cu spaimă aproape de picioarele Cingalezului un lichid verzui şi gros. Nămolul ieşise deasupra stratului subţire de ierburi pe care era să păşească Anhu şi George îşi dădu seamă de primejdia în care plutise călăuza lor. Deodată nămolul începu să clocotească în valuri şi o căpăţână grozavă apăru din mocirla verzuie.

Căpăţâna căscă un bot enorm cu nişte colţi ca de ferestrău. De trei ori detună revolverul lui George în botul deschis al crocodilului până se lăsă afund, izbind puternic cu coada în nămolul care împroşcă până departe.

— Zău că nu mi-aş fi închipuit să se aţie vreun crocodil pe aici, zise el, palid.

— Ba se găsesc chiar cu sutele, răspunse Anhu zâmbind. Când încep ploile şi mlaştina se preschimbă într-un lac întins, se trezesc din amorţeală şi ies la iveală. Se apropie timpul şi pesemne că eu am turburat nămolul, deşteptând astfel crocodilul din somn. După cum vezi Sahib, sunt pe aici primejdii pe care nimeni nu le bănuieşte.

— Aşa mi se pare şi mie. Tare mă tem că ne aşteaptă surprize despre care nici n-am visat.

— Probabil, ah, uite că poteca duce spre nord. Într-acolo s-o fi luat şi Mamba.

Poteca descoperită de Anhu făcea un cot ascuţit, era foarte îngustă şi acoperită aproape de tufe dese din ierburile acelea, otrăvicioase, aşa că un pas greşit al unuia din camarazi i-ar fi adus moartea. Trebuiau deci să fie cu mare băgare de seamă.

Doctorul făcu observaţia că până şi animalele le ocoleau, căci nu se vedea nici măcar un şarpe sau o şopârlă, ba nici chiar vreo gânganie cât de mică. S-ar fi zis că se fereau ca să

se apropie de aceste plante atât de frumos mirositoare dar a căror atingere însemna moartea pentru orice vietate.

— Mai că-mi vine să cred că Mamba şi-a croit poteca prin câmpul acesta al morţii, zise George în şoaptă lui Anhu. Buruienile par să fi fost scoase din rădăcină.

— Am băgat şi eu de seamă, mi se pare însă ceva cu neputinţă, răspunse Cingalezul. Ori că otrava nu are nici o influenţă asupra lui, ori ştie un mijloc care îl fereşte de ea. Poate că există şi în ţara lui astfel de plante şi cunoaşte o contraotravă.

— Atunci mă mir că nu o cunoşti şi d-ta, spuse George, într-adevăr mirat, căci îl vedea pe Anhu atotştiutor.

— Foarte măgulitor pentru mine, dar trebuie să mărturisesc că nu m-am îndeletnicit până acum cu asta. O voi face însă mai târziu deoarece ţinutul acesta mlăştinos e un adevărat rai pentru vânător şi aş putea avea mai mult spor la vânat dacă n-ar trebui să mă feresc de plantele astea primejdioase.

Convorbirea le fu întreruptă de un lătrat înfuriat care se auzi venind de la oarecare distanţă.

— Ce-a fost asta? întrebă George, după ce ascultară câtva timp, fără însă ca lătratul să se repete.

— A răgit un crocodil, răspunse Anhu. Aş putea susţine că Mamba, în fuga lui, l-a deşteptat din somn sau l-a întărâtat cu ceva. Acum târâtoarea va sta la pândă aşteptând o nouă victimă – şi aceasta aş fi eu, dacă n-aş fi prevenit.

— Dumnezeule, din ce în ce mai rău! oftă George. Parcă n-am urmări un om ci un duh rău care are puteri neţărmurite.

— Aşa şi e, Sahib, zise Anhu grav… acest Mamba îmi pare din ce în ce mai mult un demon, nu om. Oricât de caraghios e pentru mine, om cult şi luminat la minte, acest gând nu-l pot înlătura. Mamba pare să fie, mai bine zis, posedat de un duh rău.

— Ei, aşa mai merge, râse George. Dar lasă, o să i-l scoatem noi în cele din urmă. Răgetul crocodilului părea să vină mai de departe, deci Mamba ne-a luat-o cam multişor înainte.

— Zgomotele sunt înăbuşite de tufele dese de dinaintea noastră. După ce vom trece de brâul acela de tufe, dăm de tufişul mlăştinos şi în mijlocul lui trebuie să-şi fi făcut Mamba ascunzătoarea.

— Să ne grăbim, poate îl mai ajungem la câmp deschis şi fi sigur că nu mai scapă el de glonţul meu. N-am de gând, fireşte, să-l omor, ci să-l împiedec de a ajunge la bârlog.

IV
GEORGE ÎN MARE PRIMEJDIE

GÂNDUL CĂ ÎN CURÂND va pune mâna pe duşmanul său neîmpăcat, îl însufleţi pe Anhu.

Poteca se îngusta tot mai mult şi la un moment George trase o spaimă grozavă crezând că a atins una din buruienile acelea grozave. Se temea în acelaşi timp ca vreunul din camarazi să nu calce pe vreuna din ele, dar nu cuteza să se uite îndărăt de frică să nu-i alunece piciorul şi să facă un pas greşit.

După un sfert de ceas îndrăzneţii camarazi ajunseră la cele din urmă tufe pe care Anhu le trecu cu o deosebită atenţie. Apoi, înaintea lor se întindea oglinda smârcului din care se ridica o ceaţă uşoară. Soarele ardea cumplit şi aerul fierbinte era înăbuşitor.

Cingalezul îşi tăiase dintr-o tufă o cracă mai groasă pe care o curăţă de frunze şi-şi făcu din ea un ciomag cu care pipăia pământul din faţa lui, înainte de a pune piciorul pe el.

Poteca se desluşea binişor, dar Anhu se temea ca Mamba să nu fi aşezat şi aci o capcană sau să o fi distrus după trecerea lui, pentru a tăia calea urmăritorilor.

Deodată se opri şi rupse câteva buruieni din cele ce creşteau la marginea potecii, dădu fiecăruia câte una şi zise:

— Sahibi, când se va înnopta şi încep să vină ţânţarii, ungeţi-vă pe faţă şi pe mâini cu sucul acestor buruieni şi veţi fi feriţi de înţepăturile lor.

— Cum adică, eşti de părere că nu vom ajunge până atunci la ascunzătoarea lui Mamba? întrebă căpitanul Farrow. Tocmai văd nişte picături de sânge, dovadă că rana pe care i-a făcut-o glonţul lui George e destul de serioasă şi-l împiedecă întrucâtva la mers.

— Mamba e om tare, nici chiar o rană gravă nu-l va opri din cale. Deşi nu era cu mult înaintea noastră, totuşi nu se zăreşte nicăieri. Drept e că ne opreşte întrucâtva vederea, dar trebuie să fie la peste şase sute de metri, căci altminteri l-am vedea.

Anhu însă nu se clinti ci privi cu încordare în juru-i. Părea foarte îngrijorat. În cele din urmă şopti:

— Crocodilul pe care l-am auzit mai adineauri trebuie să fie pe undeva pe aproape. Aici trăiesc cele mai primejdioase din aceste târâtoare şi sunt încredinţat că monstrul pândeşte ca să mă înhaţe când îi va veni la îndemână.

— Lasă că nu-i dăm noi răgaz. Gloanţele noastre nimeresc în plin.

— Ştiu, s-ar putea însă să mă înşface de pe poteca îngustă încă înainte de aprinde dv. de veste. Nu că mă tem de moarte, dar nu vreau să mor înainte de a fi răzbunat pe tata… Şi-apoi v-ar fi foarte greu dv. să vă întoarceţi la ţărm fără ajutorul meu. De aceea voi căuta să mă feresc pe cât se poate de primejdii şi nici să-l las pe Mamba să-mi scape, deoarece dv. singurii n-aţi fi în stare să-i găsiţi ascunzătoarea.

— Vezi că la asta nu m-am gândit, răspunse George. Ceea ce vreau însă mai întâi de toate e să nu ţi se întâmple d-tale ceva şi te-aş ruga să mă laşi pe mine s-o iau înainte până ce vom trece de locul primejdios.

— Pentru nimic în lume! Interesul care mă mână pe mine e mult mai mare ca al dv., am doar o răfuială cu Mamba şi nu vreau să renunţ la ea.

Zicând acestea Anhu porni mai departe. Cei patru camarazi ţineau revolverele pregătite, doctorul cu George pe partea dreaptă a potecii, iar căpitanul cu Petre pe stânga ei. Rânduiţi astfel puteau trage îndată asupra crocodilului, din care parte s-ar ivi el.

Se şi întâmplă aşa, dar cu totul altfel decât se aşteptau ei. Anhu tocmai trecuse de o ridicătură mică acoperită cu muşchi de nămol şi când George se afla în dreptul ei, iscodind cu privirea înainte, moviliţa începu să se mişte, un bot imens se căscă la picioarele lui – ridicătura aceea era nasul crocodilului uriaş – apoi târâtoarea se năpusti spre George. Deşi viteazul tânăr descărcă fulgerător un glonţ în botul căscat al crocodilului, deşi doctorul trase şi el de câteva ori glonţ după glonţ şi arma lui Petre detună aproape în aceeaşi clipă, atacul dihaniei fusese atât de năprasnic că George, care mai apucă să descarce două gloanţe în ţeasta târâtoarei, se poticni şi simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Neîndurătorul nămol îl înhăţase şi, cu o iuţeală care făcu să i se oprească inima în loc, îl trăgea în adânc.

Camarazii nu-i puteau veni deocamdată în ajutor, trebuind să se ferească de izbiturile coadei grozavei dihănii al cărui trup zăcea pe jumătate dea curmezişul potecii şi care i-ar fi azvârlit şi pe ei în smârc. George văzu cu groază că botul crocodilului nu mai era decât la câţiva centimetri de el şi că nimeni şi nimic nu l-ar mai putea salva. În disperarea lui se încleştă cu mâinile de malul vârtos al mlaştinii.

Deodată simţi pe mâna stângă o atingere uşoară. Ridică ochii şi văzu că Anhu, care se apropiase pe cât era cu putinţă, îi întinsese băţul de care se slujise pentru a pipăi drumul. George se apucă mai întâi cu stânga de el, prinse cu dinţii

revolverul pe care îl ţinea încă în dreapta şi se încleştă cu amândouă mâinile de băţ.

Cu o putere de neînchipuit, dar şi cu mare băgare de seamă, Anhu începu să-l tragă pe tânăr afară. În acelaşi timp trebuia să să-nţepenească şi el bine în picioare şi să-şi schimba mereu locul pentru a nu aluneca de pe potecă.

În sfârşit George ieşi pe mal şi întinse mişcat mâna Cingalezului.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Anhu, îi zise el. Dacă nu erai d-ta, înfiorătoare soartă mă aştepta…

— Te rog, Sahib, nu mai îmi spune domnule. Aici, în patria mea, nu sunt decât Anhu. Cât pentru soarta care te aştepta, aş fi avut-o şi eu tot atât de înfiorătoare, căci singur nu m-aş fi putut apăra de această dihanie grozavă.

— Totuşi îţi voi fi veşnic recunoscător. Au fost momente când înfiorătorul nămol ameninţa să mă înghită, momente pe care n-aş vrea să le mai trăiesc vreodată. A, văd că dihania a murit, a cum să ne gândim cum am putea merge mai departe. Camarazii vor trebui să păşească peste leşul ei.

Aşa şi făcură. Deşi crocodilul nu mai dădea semne de viaţă, se înfiorară când păşiră pe spinarea lui. Parcă şi Petre, care fu cel urmă, aruncă o privire îndărăt şi mormăi:

— Asta e dracu’ nu altceva. Mai mare spaimă ca aia când am văzut dihania gata să-l înhaţe pe domnul George al nostru n-am tras de când sunt. Zău că n-aş vrea să mai trec prin ce-am trecut.

— Noroc că totul s-a sfârşit cu bine, zise George, care îşi recăpătase voia bună obişnuită. Dar fie că frumoşi suntem!

Se privea râzând. Era plin de noroi, până în gât. Camarazii erau şi ei stropiţi din cap până în picioare. Nu aveau însă acum timp să se gândească la asta.

Toată întâmplarea nu ţinuse mai mult de zece minute, dar fusese deajuns ca Mamba să le-o fi luat cu mult înainte. Fiecare clipă câştigată de el îngreuna sarcina urmăritorilor căci negrul va şti să-şi pună la adăpost ascunzătoarea prin noii capcane, de aceea Anhu o luă mai repejor, pipăind însă cu băţul poteca, înainte de a face un pas.

Pentru camarazi drumul devenea din ce în ce mai anevoios: pe lângă aerul apăsător şi căldura care domnea acolo, îi chinuia acum şi foamea căci nu mâncaseră nimic în ziua aceea, afară de o ceaşcă de cafea pe care o băuseră înainte de plecare.

Deodată Anhu se opri în loc şi zise, arătând cu mâna:

— Colo se vede o insulă de tufe în mijlocul smârcului. Trebuie să fie bârlogul lui Mamba. Bănuiesc că ne-a şi zărit,

altminteri v-aş fi făcut propunerea s-aşteptăm aici până se va întuneca. Aşa însă sunt de părere să mergem mai departe, poate că e chiar mai bine să cercetăm tufişurile la lumina zilei şi să găsim astfel capcanele pe care nu încape îndoiala că ni le va fi întins.

— Oare să n-aibă Mamba vreo armă de foc? întrebă George. I-ar fi lesne să tragă în noi când ne vom apropia de locul lui de refugiu.

— Mamba nu se slujeşte decât de cuţit şi ţevi de suflat, răspunse Anhu. Nu cred să aibă alte arme, altminteri le-ar fi folosit până acum împotriva noastră. Totuşi trebuie să fim foarte prevăzători când ne vom apropia de cele dintâi tufe căci ţeava lui de suflat împroaşcă otrava până departe şi nu face zgomot. A, uite, pare-mi-se o urmă de-a lui!

Pe potecă se vedeau întipărituri ciudate în formă de semicerc. Cingalezul le examină cu încordare, apoi zise triumfător:

— Ticălosul trebuie să fie destul de grav rănit. Se cunoaşte aici desluşit că a căzut în genunchi şi s-a sprijinit în pumni. Văd şi câteva picături de sânge. Cred că a zăcut chiar câtva timp pe pământ înainte de a se putea ridica de jos, altminteri întipărîturile n-ar fi atât de adânci şi desluşite. Poate avem noroc şi nu-l vor mai sluji puterile să pună vreo nouă drăcovenie la cale.

Gândul acesta învioră repede pe camarazi. Însuşi Anhu păşea acum mai repede, nu uita însă să pipăie mereu cu băţul poteca la fiece pas. Prevederea lui îi prinse bine căci deodată se opri atât de brusc, că George, care venea imediat după el, se ciocni de cei ce erau în urma lui. Băţul Cingalezului nimeri în nămol şi un pas să mai fi făcut era pierdut. Păli niţel, apoi zise:

— Tot e mai bine să fie omul prevăzător. Poteca face aici un cot ascuţit îndărătul căruia trebuie să fie o groapă adâncă de nămol. Cred că Mamba a tăiat într-adins poteca şi a acoperit groapa cu muşchi. Mare ticălos!

Ocoliră groapa şi merseră mai departe. După vreun ceas de drum camarazii se aflau la vreo şaizeci de metri de tufe.

Anhu se oprise iar şi privea cu încordare marginea brâului de verdeaţă. Fireşte că şi camarazii se uitau cu tot atâta încordare, dar ochii lor ageri nu văzură nimic ce le-ar fi putut da de bănuit. Totuşi Anhu spuse în şoaptă:

— Cred că zace colo lângă tufa aceea cu frunza mare roşcată. S-ar putea însă să mă înşel şi să nu fie decât un trunchi uscat de copac sau un crocodil. Vedeţi trupul acela negricios, Sahibi?

Acum zăriră George şi Petre, care aveau vederea cea mai bună, ceva nemişcat lângă tufă.

— A, uite, că s-a mişcat, strigă Petre. Să ştiţi că el e. Socot că n-avem de ce ne teme. Cum o duce ţeava la gură, îl vedem de aici şi îi trântesc un glonţ în cap.

— De un lucru mă mir: ce îl face să se arate aşa, făţiş? zise Anhu. Oare n-o fi iar vreun vicleşug la mijloc? Dv. Sahibi, nu slăbiţi din ochi mogâldeaţa aia, căci s-ar putea să fie un crocodil; eu o să supraveghez poteca.

Păşiră cu băgare de seamă mai departe.

Deodată George exclamă agitat:

— Mamba e şi pare grav rănit. Zace cu faţa în jos şi cu capul peste braţele încrucişate. Pesemne că a leşinat. Cred că nu mai poate fi vorba de vreo primejdie pentru noi.

— Dimpotrivă sunt aproape sigur că se preface numai, răspunse Anhu. E iar vreun vicleşug de-al lui ca să ne atragă într-o cursă.

Mai erau vreo treizeci de metri până la brâul de tufe. Anhu păşea cu mai mare băgare de seamă ca oricând.

Încă douăzeci de metri. Încordarea tuturor era la culme; să fie Mamba mort, grav rănit sau se prefăcea numai? Acestea erau întrebările pe care şi le puneau.

Deodată mogâldeaţa se mişcă. Braţele se ridicară brusc în sus şi cu o iuţeală fulgerătoare, Mamba duse ţeava la gură.

— La pământ! răcni Anhu trântindu-se jos pe potecă.

George însă mai descărcă un glonţ în vicleanul negru înainte de a se apleca. În aceeaşi clipă simţi o izbitură uşoară în cingătoarea de piele; vru s-o apuce dar îşi trase îngrozit arma îndărăt căci o ţeapă ascuţită de o culoare gălbuie, se înfipsese în cataramă.

Nu cuteză s-apuce ţeapa, neştiind cu ce fel de otravă avea de-a face. Că era otrăvită nu mai încăpea îndoială şi poate că otrava pătrundea prin piele îndată ce te atingeai de ea.

Aruncă o privire înspre locul unde stătuse Mamba, dar negrul dispăruse. Nu putea să ştie dacă George fusese nimerit sau nu, Petre însă strigă înfuriat:

— O astfel de ticăloşie nici nu e de închipuit. Nemernicul a pierit atât de repede că n-am avut timp să trag, dar am văzut eu bine, domnule George, că glonţul d-tale la nimerit în umărul drept. Cred că acum îi ajunge şi ne putem vedea de drum.

— Bulgărele de otravă s-a înfipt în cingătoare, zise George.

Anhu se apropie în grabă şi când văzu ţeapa păli.

— L-ai atins, Sahib? întrebă el cu spaimă.

— Nu. Mă temeam că otrava ar putea pătrunde în piele.

— Aşa şi e, e cea mai grozavă din câte cunosc. Ai avut într-adevăr mare noroc, Sahib, că n-ai fost nimerit, căci n-ar mai fi fost scăpare pentru d-ta.

— Bine că nu s-a întâmplat aşa, râse George. Dar acum să îndepărtăm ţeapa, altminteri te pomeneşti că mă ating din nebăgare de seamă de ea.

Vru să dea jos cu patul revolverului ţeapa, Anhu însă îi strigă speriat:

— Nu, nu, nu aşa! Otrava rămâne lipită de lemn şi primejdia e tot atât de mare. O s-o îndepărtez eu cu băţul pe urmă să curăţăm cureaua ca să nu rămână nici cea mai mică urmă pe ea.

Anhu dădu jos cu vârful băţului ţeapa apoi frecă bine locul, tot înmuind băţul în apa smârcului până ce socoti că e deajuns. În cele din urmă zise:

— Aşa cred că am înlăturat deocamdată primejdia. Când vom sfârşi cu Mamba, va trebui să mai spălăm odată bine brâul. Nici nu vă închipuiţi ce grozavă e otrava aceasta.

— Să ne grăbim, îl zori Petre, care îşi pierduse răbdarea. Am văzut desluşit că Mamba a fost rănit în umăr de domnul George.

— Cu atât mai mult trebuie să fim prevăzători, zise Anhu calm, căci adevărata primejdie abia acum începe. Te rog, Sahib – se adresă ei lui George – rămâi niţel înapoi şi ia bine seama cât timp voi cerceta eu tufele.

V
TAINA LUI MAMBA

ANHU SE APROPIE BINIŞOR de brâul de verdeaţă. Se opri la un pas de el şi se uită cu încordare în juru-i. George nu slăbea nici el din ochi tufele; era cu putinţă ca glonţul să nu fi rănit chiar atât de grav pe negru şi acesta să se slujească iar de ţeava lui grozavă.

Dar nimic nu se mişca şi o tăcere adâncă domnea pe insula aceasta de verdeaţă din mijlocul mlaştinii. Anhu clătină de câteva ori capul şi zise în cele din urmă:

— Nu găsesc nimic. Eram aproape sigur că spinii mărăcinilor sunt otrăviţi sau ca Mamba să fi pus aici o capcană în cele grozave de-ale sale, dar nu se vede nimic. Trebuie să cutez.

Şi, înainte ca George să-l poată opri, păşi în tufiş. Viteazul tânăr îl urmă îndată ca să-i sară în ajutor dacă va fi nevoie, chiar dacă şi-ar primejdui el însuşi viaţa. Cingalezul îl scăpase de la moarte şi îi era dator recunoştinţă.

Dar spre marea lor mirare trecură nevătămaţi prin cel dintâi brâu de verdeaţă. Tufele erau foarte dese şi împrejmuiau aproape în cerc insula de pământ vârtos din mijlocul smârcului. Iată-i acum înaintea unui loc liber lat de vreo treizeci de metri, care se întindea deasemenea în acelaşi fel.

În faţa lor era inima insulei acoperită cu tufe şi copaci uriaşi.

— Minunată ascunzătoare, zise căpitanul Farrow. Dacă Mamba nu e cu desăvârşire istovit, i-ar fi lesne să se apere şi să ne căşuneze nouă pierderi simţitoare. Cred şi eu că poliţiştii n-au îndrăznit să-l urmărească până aici.

— Chiar rănit şi slăbit, Mamba va mai fi avut destulă putere să pună în funcţiune capcanele pe care le va fi întins mai de mult aici, răspunse Anhu. Trebuie negreşit să le găsesc şi să le înlătur.

Cingalezul tăia o nuia de vreo câţiva metri lungime şi o vârî într-o spărtură destul de mare dintre două tufe dese. Deodată două trunchiuri subţiri de bambus aplecate în jos se desfăcură ca un arc şi se îndreptară în sus, rămânând câteva momente tremurând dea curmezişul potecii dintre tufe.

— Aha, tot acelaşi fel de capcane! zise Anhu. Oricine ar fi trecut pe aici ar fi trebuit să atingă tufele şi puterea destinderii trunchiurilor l-ar fi ucis pe loc.

Merseră mai departe şi trecură brâul de verdeaţă fără să li se mai întâmple ceva. George care venea îndărătul

Cingalezului, zări deodată peste umărul acestuia, în mijlocul unui luminiş destul de întins, o clădire făcută din bârne.

— Probabil că Mamba şi-a făcut-o singur, zise Anhu. Uite colo buturugile rămase. Omul ăsta trebuie s-aibă într-adevăr o putere de uriaş ca să fi târât până aici buştenii. Sunt încredinţat că a pus capcane şi în jurul case, aşa că sunt de părere să ocolim mai întâi luminişul înainte de a da atacul. Cred chiar că şi-a asigurat o retragere ascunsă pentru cazul când ar fi descoperit. Pe aceasta trebuie s-o găsim şi să-i tăiem calea.

— Atunci e mai bine să ne despărţim, propuse George. Dacă ne va vedea venind în grup va căuta să fugă; nu cred că, rănit cum e, să mai încerce o împotrivire.

Anhu chibzui câteva momente apoi răspunse:

— Nu-l cunoşti, Sahib George. Omul acesta nu se lasă cu una cu două. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Să n-aşteptăm până se înnoptează, căci ar fi primejdios atunci de străbătut luminişul. A, uite colo cresc câteva din buruienile acelea veninoase. Mamba le-a răsădit pesemne aici pentru a nu se putea nimeni apropia de casă. Să mergem!

Anhu pipăia ce nuiaua poteca îngustă ce ducea spre casă, ferindu-se să se atingă de buruieni, în vreme ce camarazii nu slăbeau din ochi clădirea. Nu se vedea însă nici la uşă nici la cele două ferestre, ceva ce le-ar fi dat de bănuit.

Când fură destul de aproape, Anhu atinse cu nuiaua pragul, pervazul ferestrelor şi uşa dar nu se întâmplă nimic. Deodată rămaseră nemişcaţi pe loc; din casă se auzea un geamăt slab.

— Poate că trage să moară, şopti George celorlalţi. Să intrăm repede şi să-l silim să ne dezvăluie taina şarpelui de aur.

Zicând acestea vru să treacă pragul, dar Anhu îl opri.

— Sahib, să nu fie tot vreun vicleşug de-al lui. Lăsaţi-mă pe mine s-o iau înainte, zise el.

Intră în casă. Se pomeni într-o încăpere mică, în care se afla o vatră de lut şi câteva obiecte de bucătărie pe care Mamba şi le va fi cumpărat în Colombo. Pe stânga şi pe dreapta se făceau două uşi.

George puse urechea la cea din stânga şi ascultă, apoi zise:

— Aici e… Îl aud gemând, mai bine zis horcăind. Cred că nu mai are mult de trăit.

Apăsă apoi pe clanţă şi înainte de a-l putea opri Anhu deschise uşa de perete.

— Da, uite-l colo… strigă George şi trecu pragul.

Abia intră şi uşa se trânti cu putere în urma lui. Fără să vrea tânărul apucă iar clanţa dar uşa nu se mai clinti. Avea pesemne o încuietoare secretă care o închidea pe dinăuntru şi al cărei mecanism nu-l cunoştea decât Mamba. George se întoarse brusc spre Mamba, smuci revolverul din brâu şi descărcă un glonţ, căci mai apucă să-i vadă picioarele dispărând printr-o gaură în peretele din fund. Un ţipăt de durere urmă detunăturii apoi nu se mai auzi şi văzu nimic.

Viteazul tânăr vru să se repeadă după el, se dădu, însă, speriat îndărăt, căci din gaură veni acum un pufăit de fiară sălbatecă. Cu arma întinsă aşteptă să se ivească fiara.

Deodată doi ochi sclipitori apărură în deschizătura din perete şi o panteră enormă se strecură înăuntru înainte de a putea George ochi bine.

Trupul se află pe trei sferturi în odaie când glonţul porni. George răsuflă uşurat. Ţintise ochiul drept al panterei şi fiara fusese atinsă de moarte. Totuşi, cu cele din urmă puteri pantera vru să se repeadă la el şi să-l sfâşie cu ghearele ei grozave. Tânărul trase a două oară; se auzi iarăşi un pufăit mânios; era soaţa panterei. Ca şi când ar fi înţeles cine e ucigaşul vru să-i sară în faţa. George însă, care nu mai avea decât două gloanţe în încărcător, ştia că dacă nu o va nimeri dintr-o împuşcătură era pierdut. Braţul său ţâşni în sus şi detunătura nimeri în botul căscat al panterei.

Trupul greoi se prăbuşi lângă uşă. Se ridică apoi şi vru să se năpustească asupra lui George. Al doilea glonţ o nimeri însă în tâmplă şi o culcă moartă la pământ.

În clipa aceea Petre izbutise, cu puterea lui uriaşă, să spargă uşa şi camarazii năvăliră în odaie.

— Mamba a dispărut prin gaura aceea, le zise George cu înfrigurare. Cred că glonţul meu l-a rănit destul de serios şi departe nu va fi ajuns. Să ne luăm după el.

Când se apropiară de deschizătură, se auzi un horcăit. Nu mai încăpea îndoială că trăgea cineva să moară. De data asta nu era o prefăcătorie se cunoştea bine. George vârî capul prin deschizătură, deşi Anhu vru să-l oprească.

Văzu o încăpere mai mare ale cărei ferestre erau zăbrelite cu gratii tari de bambus; duhoarea dinăuntru dovedea că aci fusese cuşca panterelor. Într-un ungher zăcea Mamba. Cu toată lumina slabă din încăpere văzu că Negrul ţinea ochii închişi şi în juru-i era o baltă de sânge.

Fără să mai pregete, tânărul se târî în odaie şi se apropie de Mamba. Se aplecă şi îi pipăi pulsul. Abia mai bătea. Chemă pe doctor care zise:

— Nu mai e nimic de făcut, a pierdut prea mult sânge. Totuşi, o să-l readuc în simţiri pentru câteva minute.

În vremea asta veniră şi ceilalţi.

Anhu privea întunecat la negru. Era nemulţumit că nu putuse răzbuna cu mâna lui moartea tatălui său.

Încercările doctorului reuşiră să deştepte pe Mamba din leşin. Se ridică în capul oaselor şi murmură:

— Masseri au acum putere peste vrăjitori. Masseri vor duce şarpele îndărăt să-l dea fratelui meu şi el le va dărui o comoară mare. Masseri pleacă Madagascar şi întreabă acolo de Mamba, toţi cunoaşte. Dar Masseri fie cu băgare de seamă, drum rău. Mamba acum moare, dar bucură că zeul s-a întors la…

Glasul negrului se stingea din ce în ce, ochii lui nu se dezlipeau de la şarpele de aur pe care George i-l ţinea înainte. În cele din urmă, un suspin îi ieşi din piept şi îşi dădu sufletul.

— Hm, făcu necăjit căpitanul şi cu taina cum rămâne. Aşa dar să ducem giuvaerul în Madagascar. Tot trecem pe acolo în drum spre Africa. Să vedem ce o mai fi. Cine ştie ce ne mai aşteaptă.

— Cred că multe, răspunse George, îngândurat.

Îngropară pe negru afară în luminiş şi cu proviziile pe care le găsiră în casă avură o cină minunată.

A doua zi se înapoiară la coastă, unde găsiră pe camarazi foarte îngrijoraţi de lipsa lor.

Anhu îşi luă rămas bun de la toţi. Când veni rândul lui George, îl privi lung şi zise cu seriozitate:

— Sahib George, mă tem că Mamba te va face să treci prin mari primejdii. Te rog să nu păstrezi atunci pică tatălui meu care ţi-a încredinţat aceasta însărcinare. Eu mă voi gândi mereu la d-ta.

Se înclină uşor şi dispăru în tufiş.

Pierdut în gânduri tânărul se întoarse pe submarin şi încuie giuvaerul în caseta tatălui său. Peripeţiile prin care a trecut până să ajungă la Madagascar l-au făcut să uite cu desăvârşire şarpele de aur – peripeţii pe care le vom descrie în numerele următoare.

Sfârşitul volumului: **MAMBA.**

În numărul următor:

CU BARCA ÎN JURUL LUMII.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihai Sadoveanu nr. 13 Baia Mare, cod 430136, www.marist.ro